

Sygn. akt II UK 162/10

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 12 lutego 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2010 r., Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawczynie W. M. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2009 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wysokość emerytury, uznając, że przeliczenie świadczenia wnioskodawczynie dokonane przez ZUS w decyzji z dnia 7 sierpnia 2007 r. polegało tylko na zastosowaniu wyższego (korzystniejszego) wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 207,66%, w miejsce poprzedniego -178,84%, wynikającego z decyzji o przyznaniu emerytury z dnia 18 kwietnia 2006 r. W ocenie Sądu drugiej instancji dokonano ponownego obliczenia emerytury zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.),

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez jego niezastosowanie - art. 110 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 4, art. 111 ust. 3 oraz art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został wskazaniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika wnioskodawczyni „organ rentowy dopuścił się rażących uchybień w postępowaniu o przeliczenie wysokości świadczenia, czym w praktyce pozbawił ubezpieczoną konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

W obecnym stanie prawnym, Sąd Najwyższy – stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. – przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepublikowane), bowiem spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy takim naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga

dokonywania pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, a także postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, oba niepublikowane). Tymczasem treść uzasadnienia ocenianej skargi kasacyjnej wskazuje jednoznacznie, że istotna część wywodów kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte przez Sądy orzekające w sprawie jak i ich ocenę, co nie jest prawnie dopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wobec powyższego, gdy zaskarżony wyrok nie zapadł nadto w warunkach nieważności postępowania, brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.